

“PRIMA EVADARE”

10 mai 2009

competiție MTB

**cross country 57 km
în nordul Bucureștiului,
Băneasa-Snagov**

O titulatură potrivită și destul de grăitoare pentru cei care sunt la curent cu competițiile de ciclism cross country, nu credeți? Deși, atât înainte de înscriere, cât și acum, după participare, denumirea care îmi vine în minte mai rapid este de “marea evadare”, nu știu să explic de ce .....

A fost, în același timp, și primă, și mare, foarte accesibilă chiar și începătorilor 100% (nu cei aflați pentru întâia oară pe un mtb, ci celor care s-au prezentat pentru întâia oară la un concurs de cross country pe doua roți). Am dus dorul grupului cu care “m-am lansat” în astfel de activități, în urmă cu exact 4 ani, la Miercurea Ciuc și Mediaș 2005, din păcate nici măcar unul dintre ei nu s-a regăsit printre participanți, fiecare resetându-și în ultimii doi ani prioritățile și interesele.

Evenimentul a fost organizat de Clubul Alpin Român și mai multe detalii se regăsesc pe www.primaevadare.ro. Am aflat de el într-un mod destul de întâmplător, eu personal nemaifiind la curent cu noutățile din lumea mtb-ului de aprox. doi ani, când am avut un accident pe cât de penibil, pe atât de urât, care “m-a cam tras înapoi” pe o perioadă de timp nebănuit de prelungită. Și iată că duminică, pe 10 mai 09, m-am trezit înainte de 7 a.m., pentru a pedala de la Autogara Militari la Academia de Poliție din Băneasa, de unde se dădea startul. Asta ar însemna cam 15-20 km cred (mi-am pierdut ciclometrul din păcate), parcursi dimineață în 45 de minute, iar seara, la retur, în mod paradoxal, în doar 30 de minute!

Nu voi discuta și nu voi comenta aici tot ce a lipsit, tot ce a fost bine sau mai puțin bine organizat, pe site-ul dedicat există la momentul actual destule comentarii, ante- și ulterioare evenimentului. Cert este că s-au prezentat la start în jur de 580-600 de “pedalatori”, de la 8 ani până la probabil 60 (nu dețin încă informațiile exacte), ceea ce a fost mult peste așteptările atât ale organizatorilor, cât și ale participanților în sine.

Dorința inițială a organizatorilor și partenerilor acestora a fost de a se încuraja practicarea sporturilor în aer liber, activitatea și mișcarea ca stil de viață, într-o societate umană ce tinde în mod ireversibil să devină tot mai limitativă și tot mai statică din acest punct de vedere (când eram eu copil - anii 70 - părinții cumpărau copiilor mici patine cu roțile, triciclete și biciclete, acum părinții le cumpără în primul rând un computer care fixează corpul copilului pe un scaun și îi blochează ochii tineri pe un ecran de sticlă, introducându-l în imensa irealitate a lumii virtuale. Și exemplele pot continua, nu?).

S-a dorit, de asemenea, și promovarea celorlalte maratoane mtb ce se organizează în țară, acesta fiind un fel de “start” bine-venit, cu un traseu foarte divers și nu lipsit neapărat de periculos și un pic de adrenalină, dar și cu un avantaj destul de mare pentru amatorii adevărați: lipsa diferențelor de nivel, a dealurilor de urcat și coborât în teren accidentat.

Cred că unul dintre cele mai atinse obiective a fost la final “promovarea traseelor și pădurilor din nordul Bucureștiului într-un mod mai activ” vs. fumul grătarelor de week-end, căci pentru mulți a fost o revelație să descopere ce se poate face, pe două roți, în zona Capitalei (sau, cum o numesc din ce în ce mai mulți, “latrina României”).

Unul din probabil neatinsele obiective declarate a fost acela de “umanizare a orașelor prin promovarea ciclismului”, căci acest tip de traseu nu te duce nicidecum cu gândul la a renunța la mașină în oraș pentru a te deplasa cu bicicleta. Biciclitul prin București este, de vreo 3 ani încoace, un real suicid și motivele celor care încă se încapățânează să își asume riscurile, sunt diverse. Al meu personal este acela că pur și simplu am nevoie de aceasta mișcare și atunci când nu mă mai pot abține, fie caniculă, fie ger și zăpadă, chiar îmi iau bikla și ies pe străzi pentru câteva ore.

Organizarea poate nu a fost perfectă, dar nici departe de asta nu a fost. Costul de înscriere era de 25 ron pentru cei care se înscriau pe site până vineri seara, 35 ron pentru cei care se prezentau neanunțați la start. Eu am urmarit postările de pe site, m-am înscris cred că miercuri, nefiind foarte sigură că mă voi prezenta. Am fost rugați să trecem de sâmbătă, între 16 și 20, pe la "FruFru", un mic local pe Bătești, să achităm taxa de înscriere, pentru a se evita, pe cât posibil, aglomerația de duminică dimineață. Mi s-a părut o idee excelentă și în dorința de a veni în preîntâmpinarea organizatorilor, mi-am lungit tura de pedalat de sâmbătă și la ora 16 predam declarația și banii. Apoi, tot pe site, am stabilit cu un băiat, Marius, pe care nu îl cunoșteam, dar care stătea tot în Militari și vroia să meargă pe bikă până în Băneasa, să ne întâlnim duminică la 07:45 la Lujerului, pentru a pedala împreună. O altă fată, Camelia, a zis până la urmă că preferă să vină cu un taxi, să nu ajungă deja obosită în Băneasa, ceea ce era perfect logic.

Sâmbătă noaptea nu am reușit să dorm, deci duminică dimineață eram destul de kiauă, dar la ora fixată puneam frână la locul de întâlnire. Marius nu era acolo, nu dăduse nici un semn, deci l-am contactat. Este forma de nepunctualitate pe care nu am reușit să o înțeleg în 15 ani de România. Era încă acasă, nu se gândise să mă anunțe asupra întârzierii sale, așa că am pornit la drum, nevrând să intru în criză de timp. Conform aprecierii mele, am făcut 45 de minute, erau deja destule autoturisme ce ruiau pe ieșirea spre DN1. Înainte de aeroportul Băneasa au mai apărut 3 băieți care pedala de zor. La 8:30 eram acolo și m-am declarat uimită să văd cât de mulți erau deja prezenți! Startul era programat pentru ora 9:30, deci aveam o oră să mai suflu ceva aer în roți, să mai salut diverși amici și cunoscuți și să mă odihnesc înainte de următorii 56 de km pe teren accidentat. Mi-am luat în primire numărul de concurs (107) și am stat cuminte prin zona culoarului de adunare. Se adunau tot mai mulți, tot mai mulți cunoscuți, în față era un imens Hummer cu boxe pe el, de unde un DJ gestiona muzica de întreținere, așa cum se obișnuiește la astfel de evenimente, afară era cald, deja prea cald, atmosfera era liniștită, armonioasă, foarte plăcută, reintram cu mare plăcere și tăcită recunoștință în lumea de care mă desprinsesem nevoit în data de 16 iunie 2007. Pedalatul de unul singur prin București nu are nici o legătură cu ceea ce îți oferă, ca trăire, ieșitul în grup pe trasee în mijlocul naturii, pe coclauri mai imprevizibile decât șoseaua. Sentimentul acela cum că aparții unei comunități.....

Au venit Radu, Roxana și Cristi, Bobo și Brigitte, Oak, chiar și Marius, "întârziatul", m-a sunat și ne-am dat mâna. Am început să ne ordonăm frumos pe culoarul de pornire, în față era "poarta gonflabilă" a liniei de start, Radu Pușcașu ne-a dat câteva îndrumări stângace și haioase la microfon, preț de vreo 10-15 minute s-a tot apelat la cei care își parcaseră mașinile în drum să și le mute. Elitiștii și cei cu pedale SPD au fost chemați în primele rânduri, pentru a se evita aglomerația inutilă. Elitiștii aveau să termine traseul în mai puțin de 2 ore, în timp ce noi, amatorii, aveam nevoie de 3 ore, de 5 sau 6 ore. Cei cu SPD porneau și ei în fața masei de amatori, din motive pur tehnice. Startul s-a întârziat și el cu jumătate de oră. Mulți au fost nemulțumiți și supărați din această cauză, după cum aveau să se exprime pe forum, a doua zi, dar eu nu am avut nici o reacție, într-un fel mi se părea chiar normal, doar e vorba de România și eu încerc să mă adaptez, altfel voi muri la propriu (la figurat sunt deja prin apropiere).

Startul a fost neașteptat de calm și pașnic. Eu mă aflu, ce-i drept, în primele rânduri ale amatorilor, probabil primele 5 rânduri. Din spate, când ești prin rândul 15 sau 25, perspectiva este diferită, știu asta cu siguranță. Startul contează enorm de mult chiar și pentru locul pe care vei termina și pentru timpul cu care vei fi înregistrat, mai ales pe un traseu accidentat care are destui kilometri de rută foarte îngustă, unde depășirile sunt imposibile.

Traseul a fost plat, potrivit vitezei, a fost cert un traseu de anduranță (deși nu f. lung) și, pe alocuri, poate chiar un pic tehnic (șleauri, ridicături înalte și bruște de teren ideale pentru sărituri riscante, pietriș - pe zone de pietriș și șleauri sunt cele mai mari riscurile de căzături violente, în funcție de viteză avută înainte de intrarea pe zona respectivă). Incomparabil mai ușor decât orice alt traseu parcurs la competițiile din Mc. Ciuc, Mediaș și Reșița, indiscutabil.

Primul CP, pe la km 20, în fața Palatului Ghica, a fost mai mult decât bine-venit. Voluntarii de acolo au fost foarte primitivi, exista și un bebeluș mic de tot, dormea la umbră când am ajuns eu și mi-a fost oarecum jenă să îi fac o fotografie, întotdeauna am rețineri când e vorba să fotografiez spontan oameni, e ca și cum i-aș considera obiecte .... Don't ask!

Oboseala m-a prins pe la kilometrul 40, mai aveam cel puțin 15 km de parcurs. Aici era un alt CP cu apă, banane și batoane energizante și chiar am zăbovit 10 minute, dacă nu cumva mai mult (elitiștii sau amatorii dornici de podium nu se opresc la check-point-uri, am făcut-o și eu o dată și am fost pe locul 8 la fete! Am pierdut timpul făcând poze pe traseu însă, de la asta cu greu mă pot abține).

Senzația de durere a claviculei ce fusese fracturată m-a apucat probabil pe la kilometrul 45 și de atunci îmi doream să ajung cât mai repede la final.

Marcajele erau relativ dese, panglică albă cu înscrisul negru "CUBE", schimbările de direcție erau marcate cu panglica roșu-galben și un astfel de marcaj a fost pierdut din vedere la un moment dat, astfel încât ne-am trezit căm 7-8 oameni că o luasem pe un drum greșit. Dar nu pedalasem mult prin bălării, maximum 700 de m cred, ca timp probabil am pierdut 10 minute, ca locuri am pierdut cu siguranță cel puțin 20. A apărut Radu Pușcașu pe un ATV și ne-a îndrumat pe poteca corectă. A mai urmat o mică deviere, din pură neatenție, unde am mai pierdut vreo 10 minute și probabil alte 20 de locuri.

Au urmat kilometri întregi de drum de țară, deschis, lat, "cu două benzi", cu enervantele "smotoace" de iarbă, departe în față erau niște siluete, în spate nu venea nimeni, era foarte cald. A apărut și o cumpănă în peisaj, fotografiile cu acest tip de fântâni mă fascinează întotdeauna.

Porțiunile de asfalt au fost mai mult simbolice, dar bine-venite și ele. După ce am traversat ultima cale ferată la CP 9 și de acolo mi-au spus ca mai sunt doar 500 de m pe asfalt, aproape ca nu îmi venea să cred. Nu vedeam nici un alt concurent nici în fața mea, nici în spatele meu. Habar nu aveam câți ar fi putut fi înainte, poate 100? 150?

Am ajuns la finish la 2:20 p.m., după 4 ore și 20 min., deci în medie cam 14 km/h & pauzele luate de vreo 20 de min. per total (față de o medie de 20/23 km/h pe teren drept neaccidentat, 25 km/h pe asfalt).

Aici a lipsit gestul întâmpinării, pentru câteva secunde m-am simțit chiar inconfortabil. Erau prezenți cei care terminaseră cursa înaintea mea, dar nimeni nu mă aștepta pe mine, participantul. Mă așteptam ca cineva din partea organizatorilor să întâmpine pe fiecare concurent sosit în timpul indicat de max. 5 ore măcar, că doar nu soseam puhoi, ci unul câte unul. O strângere de mână și înmânarea tricoului pregătit ar fi fost frumos. Am avut chiar noroc să aflu că la 2 metri de mine mă puteam duce să cer tricoul cu "prima evadare", care e chiar frumos realizat, inscripții negre pe alb. După cum aveam să aflu ulterior, câțiva participanți nu au știut acest detaliu, iar vreo 300 nici nu au primit, căci nu au fost destule tricouri (după cum spuneam, nu s-a așteptat nimeni la un număr atât de ridicat de concurenți). Am propus pe forum, organizatorilor, să încerce să mai facă tricouri și să le pună la dispoziția celor care participaseră, terminaseră cursa, dar nu mai primiseră tricoul respectiv, care, desigur, are o mare valoare simbolică.

Traseul a fost marcat între București-Băneasa și Snagov (aprox. 56 km), prin pădure în cea mai mare parte, puțini metri ne-au adus cu cauciucurile pe asfalt (per total apreciez un max. de 3 km), și pot spune că a oferit de toate pentru toți: poteci înguste, curbe largi și curbe strânse, pietriș, drum forestier cu mult praf, șleauri împietrite de soarele canicular și șleauri acoperite de bălți și noroaie la umbra unor porțiuni dese de pădure, rădăcini proeminente de arbori, copaci căzuți în drum, 3 traversări de cale ferată, cam tot atâtea traversări ale șoselei, porțiuni destul de lungi unde nu încăpeau doi cicliști în paralel, depășirile fiind imposibile, șanțuri șerpuitoare, pietroaie ascunse de pătura de frunziș, dar și câmpuri deschise cu spațiu larg de depășire, porțiuni lungi de drum de țară cu acele smocuri și smoculețe de iarbă (aici trebuie neapărat să îți poziționezi cât mai bine și stabil limba în cavitatea bucală, pentru a nu risca să ți-o muști - nu râdeți, ca nu e funny!), crengi supărătoare de copaci care fie îți retezau grumazul, fie îți șficiau

pulpele picioarelor sau îți intrau în ochi (daca nu aveai ochelarii obligatoriu recomandați și daca nu încetineai sau nu erai destul de atent), minunate combinații de culori între galbenul specific al rapiței și adorabilul roșu al macilor de la marginea unui drum de pământ acoperit de verdele crud al ierbii.

Schematic, conform hărții:

Start din Băneasa/Academia de Poliție - traversarea șoselei de centură - stână - potecă pe lângă gardul Aeroportului Otopeni - Palatul Ghica la km 25, primul punct de alimentare - Pădurea Balotești - CP alimentare km 43 (?) - finish Complexul Astoria/Snagov.

Ceremonia de tragere la sorți la tombolă și de premiere a întârziat cu vreo 3 ore și nu voi comenta prea mult asupra desfășurării ei, care a durat cam o oră. A fost .... nice! Sunt destule comentarii pe site, destule nemulțumiri, dar și laude.

Puțin haotică, dar până la urmă reușită, acțiunea organizatorilor de a se pune la dispoziția participanților, contra-cost (5 lei/pers.și bikla), transportul lor și a bicicletelor până la punctul de pornire, adică Academia de Poliție / Băneasa, era practic acel colac de salvare de care am beneficiat pe puțin 150 de oameni. Îmbarcarea în sine a suferit niște opreliști neînțelese de noi, durând per total o oră (în mod eficient ar fi putut însemna 20-30 de minute max.), dar la 8,30 p.m. eram cu toții lăsați pe DN1 și urma descărcarea tirului de biciclete. Eu m-am aflat printre ultimii îmbarcați, deci printre primii debarcați, așa că în 5 minute ma aflam deja în mare viteză, pedalând spre casă ultimii 15-20 de km.

Dezavantajul traseului propus a fost clar locul de finish, aflat cam la 50 de km de București. Am pedalat cei 15 sau 20 de km spre start, deci aveam deja cam 75 de km parcurși în ziua aceea caniculară; să știi că te mai așteaptă încă vreo 50 de km de pedalat pe asfalt, pe DN1, la o oră când foarte multe mașini revin dinspre Valea Prahovei .... nu e chiar o bucurie majoră, ba chiar iese din discuție de la bun început, pentru marea majoritate.

Personal am preferat să lălăi timpul în atmosfera relaxată de după terminarea cursei, în așteptarea rezultatelor și premierilor, pe un petec de umbră, savurând pur și simplu revenirea în mijlocul vieții active a căștilor și pedalelor, a tricourilor mulate și ochelarilor de soare caracteristici, remarcând, recunoscând și observând persoane și personaje. Terminasem cu bine și fără nici un incident major (o singură căzătură datorată participantului cu nr. 238, care, deși aflat pe o potecă îngustă prin pădure, a frânat pur și simplu în fața mea, la vreo 2 m distanță, fără să mă anunțe asupra intențiilor sale) a 5-a cursă competițională de mtb din viața mea de doar 4 ani în acest sport, din care 2 blocați. *Eram* (aproape) *foarte mulțumită*. Surpriză mare a fost porția caldă de tăiței cu sos picant, că nu prea eram în bani. Cutia aferentă de bere, pe care o beau inevitabil întotdeauna după efort fizic, am amânat-o de data asta.

Oricum, dacă vă bate gândul să gustați astfel de experiențe, nu uitați de accesoriile obligatorii: cască (cu cozoroc chiar), ochelari, ustensile specifice, două camere de rezervă, trusă de petice, șosete, încălțări și haine de schimb la final, bidon cu apă și, dacă aveți preferințe particulare, propriile energizante. Plus loțiune împotriva arsurilor solare, desigur. Și, unul dintre aspectele importante: nu uitați gașca!!!

Baftă și ..... să ne vedem la start, pe traseu și la final, sezonul de maratoane abia începe, urmează Miercurea Ciuc (<http://maraton.csik.ro/main.php?lang=ro>) și Mediaș, în iunie. Și, vara viitoare, la start în Austria (<http://www.salzkammergut-trophy.at/>).